

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1086/2024
12.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Душана Миливојевића, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. КЗ у вези члана 61. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз 704/24 од 29.7.2024. године, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу Кв 281/24 од 25.3.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 264/24 од 18.4.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.9.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као делимично основан, захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва Ктз 704/24 од 29.7.2024. године, па се утврђује да је правноснажном пресудом Основног суда у Нишу Кв 281/24 од 25.3.2024. године повређен кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 60. став 3. КЗ, у корист окривљеног Душана Миливојевића, док се захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва у преосталом делу **ОДБИЈА**, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу Кв 281/24 од 25.3.2024. године усвојен је захтев окривљеног Душана Миливојевића за изрицање јединствене казне затвора, па су преиначене у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде којима је окривљени Душан Миливојевић осуђиван и то: пресуда Основног суда у Нишу Кв 999/21 од 28.10.2021. године којом су преиначене у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Нишу Кв 771/20 од 19.8.2020. године, којом су преиначене у погледу одлука о казни пресуда Основног суда у Нишу Кв 1198/18 од 10.12.2018. године (којом су преиначене у погледу одлука о казни пресуда Основног суда у Нишу Спк 39/16 од 16.3.2016. године, пресуда Основног суда у Лозници К 117/17 од 17.10.2017. године, пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 369/17 од 16.1.2018. године, пресуда Основног суда у Рашкој К 114/17 од 12.2.2018. године, пресуда Основног суда у Ваљеву К 27/18 од 7.6.2018. године и пресуда Основног суда у Пироту К 23/18 од 11.9.2018. године), затим пресуда Основног суда у Крушевцу К 482/19 од 9.9.2019. године, преиначена пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 204/19 од 21.2.2020. године

и пресуда Основног суда у Нишу К 847/19 од 12.10.2020. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 65/21 од 11.5.2021. године, те је окривљени Душан Миливојевић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 5 (пет) месеци, у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора по наведеним пресудама, и пресуда Основног суда у Обреновцу К 331/17 од 20.7.2023. године, којом је окривљени Душан Миливојевић оглашен кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. КЗ у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, па је суд, узимајући наведене казне као утврђене, окривљеног Душана Миливојевића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 5 (пет) месеци, у коју му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора по наведеним пресудама.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 264/24 од 18.4.2024. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног Душана Миливојевића, и пресуда Основног суда у Нишу Кв 281/24 од 25.3.2024. године потврђена.

Јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва поднео је захтев за заштиту законитости Ктз 704/24 од 29.7.2024. године против наведених пресуда „због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 60. став 3. КЗ“, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости и утврди да је побијаним пресудама повређен закон у корист окривљеног Душана Миливојевића.

Врховни суд је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва је делимично основан.

Према стању у списима предмета, побијана пресуда Основног суда у Нишу Кв 281/24 од 25.03.2024. године донета је у поступку изрицања јединствене казне покренутом на захтев окривљеног Душана Миливојевића, и истом је, у погледу одлуке о казни, између осталог, преиначена и пресуда Основног суда у Обреновцу К 331/17 од 20.7.2023. године, којом је, према изреци побијане пресуде, окривљени Душан Миливојевић оглашен кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ и „осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године“, коју је суд, заједно са казнама по осталим пресудама, узео као утврђену и применом одредби чланова 42, 43, 45, 60, 62. и 63. КЗ и чланова 552. тачка 1), 554. став 1. и 556. ЗКП окривљеног Душана Миливојевића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 5 (пет) месеци, у коју му се урачунава време проведено на издржавању казни затвора по претходно наведеним пресудама.

Међутим, из списка предмета произилази да је пресудом Основног суда у Обреновцу К 331/17 од 20.7.2023. године окривљени Душан Миливојевић, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, поред казне затвора у трајању од 2 (две) године, која му је побијаном пресудом узета као утврђена, осуђен и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року три месеца од правноснажности пресуде, а ако новчану казну не плати у одређеном року суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Предметну новчану

казну, Основни суд у Нишу у побијаној пресуди којом усваја захтев окривљеног Душана Миливојевића за изрицање јединствене казне, не наводи нити узима као утврђену и не изриче је окривљеном као споредну казну.

Одредбом члана 208. став 3. КЗ прописано је да ће се учинилац кривичног дела превара из става 1. овог члана, казнити затвором од једне до осам година и новчаном казном.

Одредбом члана 60. став 1. КЗ прописано је да ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, суд ће претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за сва та дела изрећи јединствену казну, док је у ставу 3. истог члана, између осталог, прописано да ће новчану казну као споредну суд изрећи ако је утврђена макар и за једно кривично дело у стицају.

Према одредби члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП суд ће пресудом којом усваја захтев за изрицање јединствене казне преиначити раније пресуде у погледу одлука о казни и изрећи јединствену казну (члан 552. тачка 1).

Сходно цитираним законским одредбама, Врховни суд налази да је Основни суд у Нишу, као првостепени суд, преиначујући раније правноснажне пресуде у погледу одлуке о казни у поступку изрицања јединствене казне у ком је усвојио захтев окривљеног, поступио супротно одредби члана 60. став 3. ЗКП, с обзиром на то да је окривљеном Душану Миливојевићу када га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 5 (пет) месеци пропустио да као споредну казну, узме као утврђену и изрекне новчану казну у износу од 200.000,00 динара, на коју је окривљени осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Обреновцу К 331/17 од 20.7.2023. године.

Поступајући на наведен начин Основни суд у Нишу је, по налажењу Врховног суда, побијаном пресудом учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 60. став 3. КЗ у корист окривљеног Душана Миливојевића, на шта се основано указује захтевом за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва.

Са друге стране, Врховни суд налази да пресудом Апелационог суда у Нишу која је такође предмет захтева за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, иако је фактички потврђена првостепена пресуда којом је учињена повреда кривичног закона, није учињена повреда закона из члана 453. ЗКП.

Одредбом члана 453. ЗКП, прописано је да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

У конкретном случају, захтев за изрицање јединствене казне у смислу одредбе члан 552. тачка 1) ЗКП окривљеног Душана Миливојевића је усвојен, а жалбу против те пресуде изјавио је само окривљени, па другостепени суд, у таквој ситуацији није био овлашћен да преиначи првостепену пресуду на штету окривљеног у погледу одлуке о кривичној санкцији јер би у супротном повредио начело забране преиначења на штету окривљеног (*reformatio in peius*) прописано одредбом члана 453. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је делимично усвојио као основан захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, те је, како је захтев поднет на штету окривљеног, на основу члана 492. став 1. тачка 3) и члана 493. ЗКП, утврдио да је побијаном правноснажном пресудом Основног суда у Нишу Кв 281/24 од 25.03.2024. године повређен кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 60. став 3. КЗ, у корист окривљеног Душана Миливојевића, при томе не дирајући у правноснажност наведене пресуде, док је захтев за заштиту законитости, у преосталом делу који се односи на пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 264/24 од 18.4.2024. године, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић